

ще могат да ся обдържатъ. Азъ нѣмамъ вече никого за когото да имамъ грижъ и да съмъ живъ, а да умрѣ за единъ пріятель като тебе ще бѣде за мене най-големото удоволствіе.

— Но; разумѣва ся че азъ нѣма да ти остава да ся наравдваш на едно таквовъ варварско удоволствіе. прибърза да каже Питей. Азъ самъ си щѣ идѣ да изпълнѣ, понеже тѣй ти е угодно, послѣднитѣ длѣжности на природѣтъ, щѣ идѣ да дамъ послѣдне цѣлованіе на бащѣ си, на женѣ си и на сыноветѣ си, но съ първо сыпваніе на зорѣтъ, утрѣ ще мя видишъ пакъ. Като оставѣ тебе на тѣхъ вмѣсто мене азъ ще имъ направѣ най-големото подаряваніе и съ туй ся надѣѣ да ги утѣшѣ.

Туй каго рече, пригърнѣ пріятеля си, на когото сълзытъ и цѣлованіята ся слѣвахъ съ неговытъ, и поспѣшно хванѣ пакътъ който отиваше за родинѣтъ му.

Но мръкнѣ ся вторый день и съмнѣ ся третій, а Питей ся не явявашъ. Дамонъ безъ да ся сумнява въ себе си че достойныйтъ му пріятель вдаденъ на плачоветъ и на оттаяніето на окаяното си семейство ся е погрыжилъ за избавленіето си, бѣше веселъ и радостенъ. Діонисій напротивъ, като мисляше, че ся подиграхъ съ него и двамата и го излѣгахъ, възбѣси ся твърдѣ много, и въ прѣгътъ на идѣтъ си заповѣда да дигнатъ тутакъ си Дамона и да го закарѣтъ да истегли той смъртното наказаніе което бѣ отредилъ за Питея.

(Слѣди.)

Дѣтинската простота.

Мислимъ че всички помнятъ приказницѣтъ за туй остроумно четиригодишно дѣте, което, като было на трапезѣтъ, и като видѣло че забравило да му подадѣтъ една гостбѣ, zelo малко соль и си турило на танурчето, а майка му го съгледала и го попыта: защо направило тѣй? То отговорило: Ехъ, мамо, зехъ малко соль да посолѣ онова което ще ми дадете отъ гостбѣтъ.

Истото дѣте плачало единъ день и горѣщы сълзы проливало.

Що ти е, сыно? попыталъ го баща му. Защо плачешъ тѣй?

— Ахъ, тате, загубихъ едно хубаво десетаче новичко, мама бѣше ми го дала.

— „Ехъ, за туй ли си сѣднѣлъ та плачешъ? На ти друго.“

Дѣтето зема новото десетаче и ужъ ся порастушило, но подиръ малко пакъ захваща да плаче както отионапрѣдъ.

„Ты пакъ ли захванѣ да плачешъ?“

— Плача, тате, защото да имѣхъ сега и другото що го загубихъ, сега щѣхъ да ми сѣ дѣвѣны,

Дѣтето не ся осѣтило, че ако да не бѣ загубило другото десетаче нѣмаше да плаче, и слѣдователно исцѣхъ да му дадѣтъ друго. — Това показва че дѣцата колкото и да сѣ хитри все сѣ пакъ дѣца.
